

Για μια χαμένη Ανάσταση!

Ανάσταση (λεπτομέρεια) από τη Μονή της Χώρας

Για την Ανάσταση, για τη μνήμη και τον πολιτισμό!

ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ 2023

Πιστεύω στην Ανάσταση! Πιστεύω στην Ανάσταση του Λαζάρου, του Χριστού, τη δική μας... κάποια στιγμή στο μέλλον. Αλλά σήμερα και αύριο, μέσα στις ευχές τις αναστάσιμες, πώς να παρηγορηθώ για τα δολοφονημένα παιδιά μας;

Ναι, παιδιά μας! Δικά μου και δικά σας παιδιά, παιδιά ολόκληρης της ελληνικής κοινωνίας. Παιδιά που χάθηκαν -δυστυχώς- όχι σε έναν καλό αγώνα, αλλά σε μία από πριν καταδικασμένη υπόθεση. Σε ένα έγκλημα τόσο φτιαγμένο από τη συνεχή και συνεπή συλλογική αμέλεια όσο και έντεχνα σχεδιασμένο από τη συγκροτημένη αμέλεια των επαγγελματιών ιθυνόντων του δύσμοιρου τύπου μας, που φτάνει κανείς ενώπιον υπαρκτών ερωτημάτων δύσκολα ή και αδύνατα απαντήσιμων.

Μπορούμε να μιλάμε για δολοφονία, δηλαδή για φόνο ανθρώπων με σκοπό σχεδόν ενσυνείδητο για κάτι τέτοιο; Γιατί τι άλλο είναι το να βγει κάποιος μέσα σε μια πλατεία και να πυροβολεί δεξιά κι αριστερά; Μπορεί να μην είχε στον νου του τον Κώστα, την Ελένη, τον Χ ή την Ψ που σκότωσε, αλλά ήταν σίγουρο ότι θα σκότωνε. Λοιπόν, αν αυτός ο ίδιος άνθρωπος είχε μια επιχείρηση, ας πούμε ένα τρενάκι του τρόμου στο λούνα παρκ «Η

ΔΗΜΗΤΡΗΣ
Δούκα-Σουφλέρης

ανέμελη Α-ΡΑΣ», που δεν δούλευε καλά χρόνια τώρα, και δεν διόρθωνε κανένα χαλασμένο εξάρτημά του όταν του το έλεγαν και του εφιστούσαν την προσοχή, όταν του έλεγαν «πώς μπορείς και βάζεις ανθρώπους μέσα; Πρόσεξε, δεν λειτουργεί αυτό κι αυτό κι αυτό, τα συστήματα που έχεις δεν αξίζουν. Πρόσεξε, θα γίνει κακό, θα πάρεις ψυχές στον λαϊμό σου...», τότε πώς δεν το 'ξερε ότι θα γίνει το κακό; Και δεν είχε συνηθίσει βαθιά μέσα του, δεν είχε αποδεχθεί την έλευσή του;

Η απάντηση μοιάζει προφανής. Μόνο το πότε ακριβώς και σε ποιους θα κλήρωνε δεν ήξερε. Ήξερε, όμως, και κάτι ακόμη στα σίγουρα: ότι κάθε μέρα και ώρα που περνούσε το κακό ερχόταν πιο κοντά και πιο βέβαια. Πάρα ταύτα, συνέχιζε τη λειτουργία της επιχείρησής του.

Πελάτες υπήρχαν πολλοί. Μπορεί ο άνθρωπος μας να πίστευε στην Ανάσταση. Αλλά ήξερε ακόμη ότι Ανάσταση για κάποιους που μπαίνουν στο τρενάκι του δεν θα έρθει γρήγορα. Ήξερε ότι δεν θα βρεθούν κοντά σε φίλους και δικούς τους κάποιο Πάσχα, τούτο ή το επόμενο, μικρή ή διαφορά, δεν θα βαρεθούν με τα ίδια και τα ίδια, δεν θα γκρινιάζουν, δεν θα φωνάζουν, γλεντήσουν, χορέψουν ή ανοιχτήσουν... Γιατί για αυτούς έλαχε ο κλήρος να 'ναι στην αντίπερα όχθη, σ' αυτήν που δεν έχει γυρισμό και θέλει υπομονή πολλή για την Ανάσταση...

Πώς να δώσει κανείς τούτη την άνοιξη, τούτο το Πάσχα τις μεγάλες ευχές που, αληθινές ή ψεύτικες, είναι τόσο συνυφασμένες με τη ζωή μας και το συλλογικό θυμικό; Σε ποια κουβέντα και σκέψη να παρηγορηθεί;

Δεν ξέρω! Τολμώ, όμως, να προτείνω το εξής: Ας αγαπήσουμε ακόμη πιο πολύ και ακόμα πιο βαθιά αυτά τα παιδιά μας, που μεγαλοβδομαδιάτικα είχαν μνημόσυνο. Ας αγαπήσουμε όλα τα παιδιά του τύπου μας, τα γονικά μας και τους συντρόφους μας. Ας αγαπήσουμε βαθιά και ουσιαστικά φεύγοντας από το «εγώ» και πηγαίνοντας στο «εμείς», φεύγοντας από τα κούφια λόγια και πηγαίνοντας στις πράξεις.

Ας τους υποσχεθούμε ότι όλοι θα βάλουμε λίγο το χέρι μας, όλοι θα αγωνιστούμε για να βγάλουμε το φίδι μέσα από αυτή την τρύπα, για να ξεριζώσουμε τον κακό εαυτό μέσα από τα σωθικά μας.

Το χρωστάμε στα παιδιά μας που περιμένουν την Ανάσταση!

Δικηγόρος, Imperial College Clean Power Professional Certificate, επιμ/θείς στο ΕΚΠΑ στη Βιώσιμη Ανάπτυξη και το Περιβάλλον

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ
Κούζης-Κούζαρος*

Αιώνες πριν ο Αλκμεωνίδης Κλεισθένης, το 508 π.Χ., αποκαταστήσει τα χαμένα πολιτικά δικαιώματα του λαού και ονομαστεί ιδρυτής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, τα ισχυρά θεμέλιά της πρώτος έθεσε ο όγδοος κατά σειρά βασιλιάς της, ο γιος του Αιγέα, ο μυθικός Θησέας! Μας έμαθαν, δυστυχώς, στο σχολείο εσφαλμένα να ταυτίζουμε το «μυθικό» με μια πλαστή, υπερβολική, αφελή και ψεύτικη εν πολλοίς διήγηση. Όμως, στην πραγματικότητα ο «μύθος» όχι μόνο δεν είναι το παραμύθι, αλλά, όπως δείχνουν τα συνθετικά στοιχεία της λέξης (μύζω=ψιθυρίζω και -θος εκ του θός (θέω)= ταχύς), ο μύθος είναι «ο λόγος από στόμα σε στόμα, η σύντομη αφήγηση ενός απώτατου γεγονότος». Πιστεύουμε ότι στην παρούσα πολιτική συγκυρία θα ήταν χρήσιμο, αναζητώντας πρότυπα, να θυμηθούμε τον «μύθο» του θρυλικού ήρωα Θησέα και την υπέρ του λαού δράση του, εξάγοντας χρήσιμα συμπεράσματα για το παρόν, αφού «αιώνες αναγράφουσι αλλήλους»!

Ο Θησέας υπήρξε καρπός του «μυστικού γάμου» του βασιλιά της Κεκροπίδος Αιγέα και της Αίθρας, θυγατέρας του Πιθθέα, βασιλιά της Τροιζήνας. Η απόκτηση διαδόχου από τον μέχρι τότε άκληρο Αιγέα έπρεπε να μείνει κρυφή από τους Παλλαντίδες, που τον εχθρεύονταν και εποφθαλμιούσαν τον θρόνο του. Ετσι, αφέθηκε στις φροντίδες της μητέρας και του παππού του, αφού όμως πρώτα ο Αιγέας «έθεσε» τα σημάδια της αναγνώρισής του, κρύβοντας ένα ζευγάρι πέδιλα με ένα ξίφος σε μια κοιλότητα κάτω από μια μεγάλη πέτρα. Μάλιστα, απ' αυτή την ενέργεια του πατέρα του λέγεται ότι έλαβε το όνομα «Θησέας».

Ο ήρωας παρουσιάστηκε ως παιδί του Ποσειδώνα και τίποτε δεν του χα-

Τον Θησέα διαδέχθηκαν επτά βασιλείς και μετά τον ηρωικό Κόδρο, τελευταίο βασιλιά των Αθηνών, χρειάστηκε να περάσουν σχεδόν εξακόσια χρόνια έως ότου κατορθώσει ο αθηναϊκός δήμος να καταλύσει κάθε είδους «δυναστεία»

Πώς να δώσει κανείς τούτη την άνοιξη, τούτο το Πάσχα τις μεγάλες ευχές που, αληθινές ή ψεύτικες, είναι τόσο συνυφασμένες με τη ζωή μας και το συλλογικό θυμικό; Σε ποια κουβέντα και σκέψη να παρηγορηθεί;